

1000	1	1000
1000	2	1000
1000	3	1000
1000	4	1000
1000	5	1000
1000	6	1000
1000	7	1000
1000	8	1000
1000	9	1000
1000	10	1000

XXIX.

B e t æ n k n i n g

Forslag til Lov om Lønninger for de under Ministeriet, for Kirke- og Undervisningsvæsenet hørende Embeds- og Bestillingsmænd.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 27de Januar 1869)

Ligesom det maa billiges, at Lønningsbestemmelserne for de under Kirke- og Undervisningsvæsenet hørende Embeder og Bestillinger, der hidtil have været spredte i flere Love, her ere søgte samlede paa eet Sted og saa vidt muligt gjorte eensartede, saaledes har Udvalget ogsaa troet i det Hele at kunne slutte sig til Hovedprinciperne i det foreliggende Lovudkast. De Endringer, som det bringer i Forslag, angaae kun mindre væsentlige Punkter og ville nedenfor finde deres særlige Begrundelse.

Det bliver imidlertid nødvendigt at ytre nogle Ord om et vigtigt almindeligt Princip i Sædberegningen, som hidtil har været gjort gjældende for alle de under Lovforslaget indbefattede Lønninger, men som nu foreslaaes opgivet. Flere Medlemmer af Udvalget fastholde fremdeles den Ansættelse, at Dmætningen af visse Dele af Lønningerne i Sæd, som da beregnes efter de stigende og faldende Priser, er hensigtsmæssig for Staten og gavnlig for dens Tjenere, samt at der herved vindes en Garantimod ellers let fremkommende Fordringer om Dyrtidstillæg. Andre Medlemmer, som vel ikke i det Hele holde paa Sædberegningen, antage dog, at der her foreligger særlige Omstændigheder, som vel kunde retfærdiggjøre en Fastholden af denne Lønningsmaade. Imidlertid have alle Medlemmerne af Udvalget forenet sig om at gaae ind paa Regjeringens Opfattelse af dette Spørgsmaal, saaledes

at der overalt, haade i Lønningerne og i de til Medhjælp opførte Beløb, angives faste Summer. De ere herved bleve ledede, deels af Hensyn til, at der formeentlig ikke er Udset til at faae Sædberegningen gennemført i det overbetende Antal af Lønningslove, deels af den Betragtning, at det dog under alle Omstændigheder vilde være nødvendigt at bringe de meget forskjellige Regler om Sædberegning, der findes i Lovene af 12te Januar 1858 og 19de Februar 1861, i Overensstemmelse med hinanden, hvilket altid vilde være forbundet med Vanskeligheder og give Anledning til Meningsafvigelse. Efterat nu Spørgsmaalet i sin Almindelighed har fundet en foreløbig Afgjorelse ved Folketingets Afstemninger over den almindelige Lønningslov, er der saa meget mindre Opfordring til her at gjenoptage det. Dog har Udvalgets Fleertal ikke altid kunnet erkjende de Beløb, hvortil Regjeringen har foreslaaet de tidligere Sædtillæg, omfrevne for rigtige eller billige, endes Medføttelser bringes i Forslag, navnlig støttede til den Sætning, at Sikkerheden og Fastheden af den aarlige Indtægt i sig selv er et saa stort Gode, at man ikke overalt behøver at fastholde Gjennemsnitsbeløbet af de sidste Aars Sædtillæg.

Hvor der i Lovforslaget er fastsat Aldersstillæg, har Udvalget holdt paa den Regel, at Fristen for disse bør være, ikke tre, men fem